

Categoria B

Pseudònim: Jen Brown

Autora: Abril Codinach López

Que les llàgrimes no et deixin veure la realitat

- He estat encantada de conèixer-te- dic mirant la tomba i tornant a plorar de nou.

Després de tota una nit forçant somriures i simulant rialles, finalment puc marxar d'aquest lloc tan fúnebre.

Ploro tot el camí fins que arribo a casa, el mateix lloc de sempre però aquest cop buit i solitari.

Miro el rellotge. 2 AM. He estat més temps de l'esperat al cementiri, però és que tampoc em podia aixecar del terra, era com si estigués incrustada a ell.

Vaig al lavabo a rentar-me la cara, segurament no faig massa bona cara, tot i que la gent no gosaria dir-m'ho.

Encara no he travessat la porta i l'oloro. La seva olor. Sento la seva olor, vagi on vagi d'aquest petit pis.

Travessa l'habitació la teva silueta i comença a obrir-se camí cap a mi i recordo com de meravellós va ser coneixe't. Realment no estava desperta del tot, però m'encantaria que ara truquessis a la porta i que realment tot hagués estat un somni, encara que no serà així.

Decideixo anar a dormir, encara que sàpiga que els meus pensaments només parlaran de tu i del teu nom, però és tard i encara que sembli que el món s'hagi aturat, malauradament segueix girant, i demà he d'anar a treballar. De cop sona el telèfon, just la mateixa sintonia que sonava quan em trucaves cada dia.

- Luca?? -començo a sospirar per l'emoció i gairebé semblo desesperada pensant que podia estar viu.
- Hola maca... Volia demanar-te com ho portes, però veig que la resposta no serà gaire positiva- sento una veu serena, com si la mort no li afectés.
- Hola Valeria, disculpa em pensava que era en Luca qui em trucava, sé que no pot ser, però...

Parlo una mica més, pràcticament amb monosíl·labs, amb la mare d'en Luca. Me l'estimo gairebé com una mare, però la veritat no m'esperava que agafés el mòbil del seu fill per trucar-me i demanar-me com estava. La conversa va ser molt curta, no tenia ganes de parlar.

Crec que va sent hora d'acceptar les coses:

- Hola, em dic Natalia i el meu millor amic ha estat assassinat.

Ho dic per a mi mateixa, no per a ningú més. He de començar a acceptar les coses tal com son i no puc evitar-ho més.

- En Luca va ser assassinat la setmana passada i és normal que estigui malament! Començo a cridar al coixí per desfogar-me i quedar-me tranquil·la amb mi mateixa, és ben bé que a mitjanit em torno poètica.

~~~~~

M'havia aixecat amb molta força, començava a acceptar la realitat, però al sortir al carrer el veia per tot arreu i quan semblava que realment era ell i que em podia apropar per saludar-lo, veia que era una una persona amb la seva mateixa jaqueta o colònia. I em posava a plorar. Maleïa el teu nom desitjant que fossis aquí. Les meves llàgrimes brotaven sense fi, així que sense parar de plorar vaig cap a la feina.

Entro tothom em mirava. El nus que se m'havia creat en el trajecte havia desaparegut. La gent em seguia mirant sense parar i no entenia per què. Vaig abaixar la vista i vaig mirar-me, anava ben vestida, fins i tot m'havia posat el vestit de color groc, el meu preferit. La gent està xiuxiuejant, així que suposo que saben els fets de la setmana anterior.

Arribo al meu despatx, m'assec i mentre espero que l'ordinador s'acabi d'engegar, vaig al petit mirall que hi ha a la cantonada de la taula. Era molt obvi que no estava passant per un bon moment, tenia els ulls ben inflats d'haver plorat tant i el maquillatge fet un desastre.

En Miquel, el meu secretari, va trucar a la porta del meu despatx i al entrar em va dir que les meves amigues m'havien telefonat. Així que després d'intentar animar-me, vaig trucar-les per veure què volien. El resultat? Avui a les 6 anirem a caminar fins a la Font Picant.

~~~~~

Un quilòmetre més i ja hi érem. La veritat és que anar a fer aquesta caminada amb les meves amigues m'havia anat bé per desconnectar i per somriure una mica. Havia rebut més d'una

trucada de la Valeria, però encara no estava preparada per saber detalls de l'assassinat, menys en aquest moment que em sentia una mica feliç.

Un cop allà vam anar just darrere de la Font de Santa Margarida, on vam posar unes estovalles, i estàvem a punt per fer el berenar-sopar allà al terra, quan vaig veure un rellotge de lluny. Em vaig aixecar per anar-lo a buscar i quan el tenia a les meves mans no m'ho podia creure... Era el rellotge d'en Luca...

Estava pàl·lida, marejada i nerviosa. Normalment en aquests casos la gent es queda en xoc sense saber com reaccionar o què fer. No obstant això, en el meu cas vaig començar a buscar per tota aquella zona fins que vaig trobar tot de coses que em recordaven en Luca...

- Noies, la mort d'en Luca m'està afectant o això son les seves pertinences?

Les havia posat totes al terra, en línia recta, no hi havia dubte: eren les seves coses. Buscant més vam trobar el seu penjoll: "Luca - 25/11/1995". Vaig agafar-lo i me'l vaig guardar a la butxaca, no hi havia dubtes que allà era on l'havien mort.

Ens vam quedar totes en silenci mirant les seves pertinences i vaig veure alguna llàgrima als ulls de les meves amigues, però a mi ja no me'n quedaven. Després d'haver plorat tantes hores no tenia energia ni per fer-ho, així que quan vaig anar per abraçar les meves dues amigues vaig sentir una porta que es tancava de cop. Hi havia algú al balneari.

Sense pensar-m'ho vaig córrer cap a la porta d'entrada i efectivament no estava tancada amb clau com abans, no m'havia fet falta comprovar-ho ja que estava entre-oberta. Sentia les meves amigues de fons dient que no entrés, però necessitava respostes.

Sentia olor de reclòs, d'humitat, però això no m'impedia entrar a un lloc.

A l'entrada hi havia una petita taula i a sobre pots i una mostra de sang, així que m'apropo d'immediat. Veig un pot: As. Una proveta amb un líquid a dins que hi ha escrit: TI i moltíssims pots de vidre amb mostres de sang.

Reconec d'immediat el primer pot i sé que és arsènic, un verí bastant mortal. Però l'altre símbol no em sona de res, segurament era un altre verí. No hi havia dubte que visqués qui visqués allà, era un assassí.

Sento un soroll que provenia de la planta de dalt i em dirigeixo corrent en busca d'unes escales, però mentre vaig trobar la que podia ser la meva futura salvació: una pistola carregada.

Pujo les escales pensant si en Luca havia anat a donar sang últimament o si tenia algun enemic, cosa poc probable perquè era molt bona persona.

Quan per fi vaig pujar a dalt, després de les innombrables escales que hi havia m'esperava veure a algú, qui fos, menys ell.

- Àlex?

L'Àlex era l'amic d'en Luca, el seu millor amic, era la persona en qui més confiava al món. Ara el tenia a davant i no em podia creure que hagués confiat en ell.

Sense escoltar-lo començo a acusar-lo de haver-li tret sang mentre dormia, d'haver-li enverinat el menjar, bàsicament, de tot el que em passava pel meu cap sense cap solta ni volta. No sabia com, però havia acabat al terra, agenollada, plorant de nou i sense protecció ja que havia deixat l'arma al terra.

- Natàlia, tranquil·litza't, tot té una resposta, seu i parlem.

Vaig fer-li cas. Em va oferir una infusió, però al recordar el que havia passat amb en Luca i la vaig denegar educadament, fins que finalment es va posar a parlar.

- Sí que vaig ser jo qui va matar a en Luca, però abans de que diguis res, tot té una explicació -fa una petita pausa i continua-. En Luca estava malalt, no ho volia dir a ningú, per no fer mal a les persones que estimava, però estava molt malalt i estava patint, així que ens va demanar que féssim això... Ja m'entens. Així acabava amb el seu patiment. Sé que no em creus, però aquí tens una carta seva, en teoria l'hauries d'haver rebut en un parell de setmanes, quan el cas es tanqués, però ja que has vingut aquí...

Em dona la carta i em quedo totalment en xoc, no només per tota la informació que m'acabava de donar, sinó perquè la carta no tenia remitent ni destinatari, no era la seva lletra i encara menys la seva forma de pensar. Era una carta estàndar, qualsevol la podia utilitzar per donar explicacions.

Vaig decidir fer veure que me'l creia i vaig donar-li les gràcies per tot. Quan estava a punt de marxar, ell es va girar per mirar alguna cosa, vaig tornar a buscar la pistola i quan es va girar de nou jo l'estava apuntant.

- Acabo d'enviar un missatge a les meves amigues i la policia està de camí, tenim fotos de tot el que hem vist a baix i ara tinc aquesta falsificació de carta on et fas passar per una altra persona, així que jo de tu m'estaria quiet. Pagaràs per tot el que has fet a en Luca en cap moment m'he cregut que la carta l'hagués escrit ell.

En veure's acorralat deixa caure el que portava a les mans al terra, es veu perdut. A mi em costa respirar, però subjecto amb més força la pistola, ho faig per en Luca. Així fins que arriba la policia, em donen les gràcies i se l'emporten.